

Bližia sa sviatky, na ktoré sa všetci azda najviac tešíme. Majú svoje čaro pre malých i veľkých. Prinášajú nám akési slávnostné tajuplné ovzdušie: stromček, jasličky, sviečky, darčeky, hračky, vianočné pohľadnice, rodinné návštevy, koledy a najmä spoločná večera v rodinnom kruhu.

Možno sme si zachovali aj pekné zvyky, azda k nám zavítajú aj koledníci, rozprávky a dojímavé programy môžu zanechať dojem milého sviatku pre deti, ktorý sa pohybuje na hranici čarovných snov.

Pri tom všetkom, Vianoce v nás obnovujú určité vzrušenie a dojem niečoho tajomne krásneho, dobrého a veľkého. Každý z nás objaví v sebe dobrotu, cíti sa akoby povinným prejaviť lásku druhým; pocíti hĺbkejšiu ľudskosť a štedrosť visí vo vzduchu, atmosféra je slávnostná, povznesená.

Celé to citové ovzdušie je pekné, ak sa z Vianoc neurobí vybájaná legenda, ak sa neprežijú len, ako pekná rozprávka bez vzťahu k skutočnosti. Ešte aj veriaci ľudia môžu ľahko zabudnúť na pravý význam a na ozajstnú príčinu radostnej slávnosti a prežiť vianočné sviatky s povrchnými pocitmi, bez hĺbky. Bola by škoda, aby Vianoce prešli a nezanechali v nás stopu. Lebo darčeky sa rýchlo opotrebnú, sviečky dohoria a namiesto duchovného obohatenia by nám ostal v prázdnych rukách iba pozlátený obal. Po Vianociach by sme sa ocitli bez nových síl v každodenných starostiach o chlieb a uprostred tvrdého životného zápasu a ľudského egoizmu.

Preto sa pýtame: čo je vlastne podstata Vianoc? Ako ich máme prežiť s úžitkom a do hĺbky? Tu nám treba odpovedať veľmi priamo: prameňom vianočnej radosti je historická udalosť, ktorú evanjelista Lukáš opisuje s dôslednosťou a presnosťou kronikára: stala sa za súpisu obyvateľstva, ktorý nariadil známy rímsky cisár August, keď Sýriu spravoval Quirínus, v mestečku Betleheme, ako to dávno predpovedal prorok Micheáš; áno v tom Betleheme, ktorý mnohí z vás navštívili. Na okolitých stráňach sa pastieri za noci dozvedeli radostnú novinu, určenú pre všetkých ľudí: „Nebojte sa. Zvestujem vám veľkú radosť, ktorá bude patriť všetkým ľuďom: Dnes sa vám v Dávidovom meste narodil Spasiteľ, Kristus Pán. A toto vám bude znamením: Nájdete dieťaťko zavinuté do plienok a uložené v jasliach“ (Lk 2, 10-12).

Toto dieťa je prameňom radosti pre celý svet, lebo je to Boží Syn, Božie Slovo, ktoré jestvuje od večnosti: „Na počiatku bolo Slovo a Slovo bolo u Boha a to Slovo bolo Boh...A Slovo sa telom stalo a prebývalo medzi nami“ (Jn 1, 1.13). To je udalosť, ktorá vrhá nové svetlo na Boha, na celé ľudstvo i na existenciu každého človeka. Ak sa v tomto dieťati Boh stal človekom, tak ono má čo povedať každému z nás. V ňom sa nám osobitným spôsobom prejavila Božia láska. Neviditeľný, nesmierny, všemocný, majestátny Boh sa k nám znížil a ukázal nám svoju tvár, ako nám to dosvedčuje evanjelista Ján: „Boh je láska. A božia láska k nám sa prejavila v tom, že Boh poslal svojho jednorodeného Syna na svet, aby sme skrze neho mali život. Láska je v tom, že nie my sme milovali Boha, ale že on miloval nás a poslal svojho Syna ako zmiernu obeť za naše hriechy...A my sme spoznali lásku, akú má Boh k nám...“ (Jn 4, 8-10.16).

Vianoce nám pripomínajú fakt, že v betlehemskej Dieťati sa Boh stal človekom. Viacerí nekresťania nám vyčítajú, že tvrdíme o Bohu čosi nedôstojné, že znižujeme Boží majestát. Majú pravdu v tom, že „v betlehemskej maštalky sa stretáva nebo so zemou. Nebo zostúpilo na zem“ (Benedikt XVI.). Ale to sám Boh sa chcel takto ponížiť, skloniť k človekovi. Tu práve ukázal svoju nesmiernu lásku: „Tak Boh

miloval svet, že svojho jednorodeného Syna dal za nás...“ Boh sa nám stal nesmierne blízkym v betlehemskej dieťaťi a sám mu dal meno „Emanuel“- „Boh s nami“.

To dieťa je už naveky náš živý brat, priateľ, spolupútnik na životnej ceste, s ľudským citlivým srdcom, ale zároveň náš Pán a Boh. On ako Boh prijal ľudskú prirodzenosť, preto ako Boho-človek ostáva s nami navždy. Francúzsky spisovateľ André Frossard, ktorý sa obrátil, dobre pochopil tajomstvo Vianoc ako tajomstvo vtelenia, keď napísal: Ja mám stále Betlehem pred sebou, každý deň sú pre mňa Vianoce, lebo každý deň je so mnou Boh, ktorý sa stal človekom. –Naozaj hodina spasenia bije aj teraz, Betlehem je aj dnes blízky, v Ježišovi je Boh s nami vždy, keď my chceme byť s ním. Aj pre nás sa narodil, aj nám prinie sol tie isté duchovné dary ako betlehemským pastierom, tú istú radosť, to isté svetlo, ten istý pokoj. Jeho dary zasahujú naše srdce a naše vnútro, preto ich nič povrchné a blýskavé nemôže nahradiť.

Malý Ježiško je aj dnes Boží Syn, ktorý sa stal človekom. Jeho vtelenie je už trvalý stav. On teraz žije a pôsobí ako Bohočlovek. Toto chudobné Dieťa v jaslách je Boží dar pre nás a dôkaz, že Boh je Láska. V ňom sa všetkým ľuďom, teda aj nám, aj našej generácii „zjavila dobrota Boha, nášho Spasiteľa a jeho láska k ľuďom“, ako hovorí sv. Pavol (Tit 3,4). Toto Dieťa nás učí, ako dať zmysel každodennej námahe i celoživotnej existencii; ono kladie lásku za najvyšší zákon ľudského spolunažívania. Ba čo viac, „tým, ktorí ho prijali, dal moc stať sa Božími deťmi“ (Jn 1,12).

Nedivme sa, že narodenie tohto dieťaťa sprevádzajú mimoriadne javy, ako je svetlo z neba a spev anjelov, ktorý tiež dodáva Vianociam hlboký zmysel: „Sláva Bohu na výsostiach a na zemi pokoj ľuďom dobrej vôle“. Keď uznávame v malom Ježišovi vtelenú Božiu lásku, vzdávame vďaku a slávu Bohu a zároveň dosahujeme vnútorný pokoj, duchovnú pohodu a ľudské teplo. Preto sa na Vianoce cítime viac ľuďmi. Preto sa snažíme znovu prežiť kúzlo, ktoré sme si priniesli z detstva, keď sme vedeli ďakovať za lásku, ako dieťa v Rúfusových „Modlitbičkách“: „Iba tak Ti poviem, že dar lásky – to je koruna tých darov, čo si ľuďom dal“. Preto si vymieňame darčeky, ozdobujeme stromčeky, staviame betlehemy. Objavíme v sebe dušu dieťaťa akoby sen, ktorý sa však naozaj stal, ale pritom pretrváva dodnes ako skutočnosť Boha, ktorý sa pre nás stal človekom a ostáva s nami ako náš Emanuel-Boh s nami, „Ježiš Kristus, ten istý včera i dnes a naveky!“ (Hebr 13, 8).

Také požehnané Vianoce prajem vám všetkým!

Štefan Rusňák, farár

